

РЕШЕНИЕ

№ 306

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4082** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за държавния служител.

Делото е образувано по подадена от адвокат-пълномощник жалба, от името на С. А. М., против издадената от началника на Дирекция за национален строителен контрол ЗАПОВЕД № РД-16-003/19.03.2020 г., с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „понижение в по – долен ранг, за срок от една година“.

В съдебното производство жалбоподателят се защитава лично и помощта на упълномощения адвокат С. К., като: поддържат жалбата; ангажират допълнително писмени документи и гласни доказателства. Претендират възстановяване на разноски за адвокатско възнаграждение, съгласно списък; представена е от адвоката и писмена защита.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, изразявайки становище за законосъобразност на заповедта. Желает юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското. Допълнително е представил писмена защита.

Подателят на жалбата - С. А. М. е изпълнява по служебно правоотношение задължения като „старши юрисконсулт“, ранг IV – младши в Отдел „Правно-нормативно обслужване“, Дирекция „Строителен и устройствен контрол“, в ДНСК. С процесната Заповед № РД-16-003/19.03.2019 г. (л. 15 от делото) органът по назначаване е наложил на държавния служител дисциплинарно наказание „понижение в по – долен ранг, за срок от една година“, поради дисциплинарно обвинение, по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 ЗДСл. - „неспазване правилата на Кодекса за поведение

на служителите в държавната администрация“, а именно - чл. 14, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация и т. 4.5.1 от Етичния кодекс за поведение на служителите в ДНСК (приложен на л. 95 от делото).

Съдържанието на обжалваната заповед, както и приобщените по делото, без оспорване от страните писмени доказателства и свидетелските показания дават основание на Съда да приеме следната фактическа обстановка.

На 20.03.2019 г., около 16 часа жалбоподателят С. М. влязла в кабинета на началника на Отдел „Правно-нормативно обслужване“ – М. А., която разговаряла в същия момент с юрисконсулт А. Н.. Влизайки, С. М. с груб тон разпоредила на Н. да излезе от стаята, тъй като искала да говори спешно с началника на отдела. Н. отказала да излезе, като възразила, че разговорът е свързан с възлагане на служебна задача, но жалбоподателят М. отговорила „изчезни бе, ще те ударя“. Последвала размяна на реплики в същия тон, след което Н. отворила вратата, за да излезе, но в този момент Ст. М. я ритнала с крак в областта на кръста. Очевидци на случилото се станали началникът на отдела М. А. (впоследствие – директор на Дирекция „ПНО“) и юрисконсулт М. М., които са потвърдили пред дисциплинарния съвет (протоколи на л.л. 64, 65 от делото) описаните действия, като са дали сведения и за цялостното поведение на жалбоподателя М., в отношенията ѝ с колегите. За случая юрисконсулт Н. уведомила на 21.03.2019 г. началника на ДНСК (докладна записка на л. 26), който, със заповед от 22.03.2019 г. (л. 28) образувал дисциплинарно производство срещу държавния служител Ст. М. и изискал от нея писмени обяснения (л. 30). Като конкретна причина за описаното грубо поведение, извършено на 20.03.2019 г. С. М. е посочила в обяснението си факта, че на същата дата е следвало да се яви в болница за изследване, свързано с онкологично заболяване. Установява се по несъмнен начин от представените медицински документи, че на М. е била определена неблагоприятна диагноза, след което е претърпяла хирургична интервенция, за което е пребивавала в специализирана болница от 12.04.2019 г., до 19.04.2019 г. В същото обяснение жалбоподателят М. признава за описания по – горе конфликт с А. Н., но отрича да се е държала грубо, като твърди да е била предизвикана от арогантния тон на Н., след което в коридора, по думите ѝ, с десния си крак „леко докоснала в седалищните части А. Н.“.

Описаната фактическа обстановка Съдът приема за обективно, всестранно и напълно изяснена в хода на дисциплинарното производство, за резултатите от което дисциплинарният съвет е изготвил решение от 16.03.2020 г. (л. 70). В същото решение са анализирани подробно, в детайли всички обяснения (показания) на изслушаните служители и на жалбоподателя М., включително относно цялостното ѝ поведение в служебния колектив.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД преценява жалбата като неоснователна, предвид всички, изложени в нея и в писмената защита възражения.

Категорично се установява, че на 20.03.2019 г. в кабинета на началника на Отдел „ПНО“ – М. А., около 16 часа, между жалбоподателя М. и колегата ѝ – юрисконсулт А. Н. е възникнал словесен конфликт, по повод желанието на М. спешно да разговаря с началника си М. А. в момент, в който тя водела служебен разговор с Н.. Според показанията на М. А. и тези на А. Н., дадени в хода на дисциплинарното производство, желанието да разговаря насаме с началника на отдела М. е обективирала в грубо отношение към Н.. Конфликтът, след размяна на реплики приключил с физически действия от страна на М. – удар с крак в „дясната кръстно –

поясна област“, от който е било причинено „кръвонасядане“ – Съдебномедицинско удостоверение № 210/22.03.2019 г. (л. 53).

Съдът не споделя доводите и възраженията, изложени в жалбата и в писмената защита.

Деянията, които осъществяват от обективна и от субективна страна състави на дисциплинарни нарушения са регламентирани в чл. 89, ал. 2 и ал. 3 ЗДСл., като част от Глава пета, Раздел II. Ангажирайки отговорност за държавния служител, дисциплинарна наказващият орган дължи да обоснове с доказателствата, на които се позовава: какво конкретно нарушение е извършил служителят, като цитира законовия текст, в съответствие с деянието; с какво поведението на служителя не съответства на дължимото; кое точно е дължимото поведение. Същите реквизити са изискуеми и относно формата, на която следва да съответства актът за налагане на дисциплинарно наказание – чл. 97, ал. 1 ЗДСл. В процесния случай, предвид изложеното по - горе Заповед № РД-16-003/19.03.2020 г. съответства изцяло на тези изисквания. Издадена е от материално компетентен административен орган, който е орган по назначаване на служителя. Дисциплинарното обвинение за извършено нарушаване на служебната дисциплина е квалифицирано по чл. 89, ал. 1, т. 5 ЗДСл. – „неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация“. В заповедта (стр. 8, л. 22 от делото) конкретно са посочени нормите на чл. 14, ал. 1, чл. 17, ал. 2, ал. 3 КПСДА и тези на т.т.4.5.1, 4.6.2, 4.6.3 от Етичния кодекс за поведение на служителите в ДНСК, като е възпроизведено словесно и съдържанието им, в частите, за които е прието, че са относими към описаното по – горе поведение на жалбоподателя М.. В тази връзка е некоректно твърдението в жалбата за обратното.

Според правилото за поведение, предписано с чл. 14, ал. 1 КПСДА и възпроизведено в заповедта, „в отношенията си с колегите служителят проявява уважение и коректност, като не допуска поведение, което накърнява достойнството и правата на отделната личност“. Разпоредбите на чл. 17, ал. 2, ал. 3 от същия кодекс вменяват на държавните служители и задължение да не допускат поведение, несъвместимо със закона и с правилата за поведение на този кодекс, като се стремят да избягват в поведението си конфликтни ситуации, а при възникването им целят да ги преустановят, като запазят спокойствие и контролират поведението си. Дисциплинарното обвинение е формулирано подробно, така че да е ясно, в какви точно действия се изразява неправомерното поведение на Ст. М., съответно- кой норми от КПСДА е пренебрегнала. В този смисъл, в заповедта за налагане на наказанието са посочени конкретни дати, изложени са конкретно относими факти и обстоятелства. Възпроизведени са и са коментирани, както писмените обяснения на санкционирания служител, така и обясненията по случая, написани от пряко участващите лица (свидетели – очевидци) и от други служители. Така дефинираното дисциплинарно обвинение Съдът намира за доказано по несъмнен начин. Независимо от това, какви точно реплики са си разменили жалбоподателят М. и колегата й А. Н., на лице са достатъчно преки, непротиворечиви доказателства, обосноваващи извод за извършено от първата неправомерно поведение, осъществяващо от обективна и от субективна страна състава на дисциплинарното нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 5 ЗДСл., вр. чл. 14, ал. 1 и чл. 17, ал. 2, ал. 3 КПСДА. Така, в докладната си записка от 26.03.2019 г. (л. 36) началникът на Отдел „ПНО“ М. А., в чиито кабинет се е случил конфликтът, по същество потвърждава твърденията на пряко засегнатата А. Н. (докладна записка на л. 26), като сочи, че вече споменатата по – горе М. М. също е

била очевиден на ситуацията. Своеобразна кулминация на проявеното от жалбоподателя М. обидно и унижаващо достойнството на А. Н. поведение е нанесеният удар с крак „в дясната кръстно-поясна област“. Това се установява, както от цитираното съдебномедицинско удостоверение (л. 53) и от показанията на свидетелите в административното производство, така и от представените по делото от ответника присъда на Софийски районен съд, от 10.11.2020 г., по НЧХД № 11/2019 г. (л. 207). С показанията си разпитаният в настоящото съдебно производство свидетел С. А. възпроизвежда смекчената версия на жалбоподателя за конфликт („С. докоснала с крак по дупето А.“), преразказвайки това, което е чула, като дава и сведения за етичното поведение на Ст. М. – никога не се държала грубо и съдействала на колегите си. Свидетелят В. С., който не е бил очевиден споменава за друг случай на проявено от М., спрямо него неуважително отношение. Тези свидетелски показания не променят вече заявеното от Съда становище за доказаност на дисциплинарното обвинение. От друга страна, начинът на изпълнение на служебните задължения от страна на жалбоподателя М., според длъжностната ѝ характеристика, преди и след процесния конфликт, както и получените оценки за изпълнението, нямат пряко и/или косвено отношение към дисциплинарното обвинение. Съдът приема, че наличието на сериозен здравословен проблем е фактор, който винаги се отразява негативно на психическото и емоционално състояние. В процесния случай обаче тази причина, макар формално да представлява смекчаващо отговорността обстоятелство, не може да игнорира дисциплинарната отговорност на държавния служител Ст. М., респ. – задължението ѝ да съобразява поведението си в сградата на ДНСК с етичните норми за поведение. Специалният статут на държавните служители, изискванията за назначаването им, вкл. за притежаването на морални и нравствени качества са обстоятелства, които изключват поведение, несъвместимо с етичните правила и норми, определени като такива с КПСДА. Ответникът – дисциплинарнонаказващ орган не е определил най-тежкото от предвидените с чл. 90, ал. 1 ЗДСл. наказания, като в съответствие със задължението си (чл. 91, ал. 1 с.з.) е изложил и мотиви, относно вида и размера на същото. Тези мотиви, по аргумент от чл. 169 АПК не подлежат на съдебен контрол.

Неоснователно е и възражението, че дисциплинарното наказание е наложено извън времевите граници, определени с чл. 94 ЗДСл. Конкретно се счита от адвоката-пълномощник (жалбата и писмената защита), че процесната Заповед № РД-16-003/19.03.2020 г. „е издадена след изтичане на преклузивния срок по чл. 94, ал. 1 ЗДСл.“, визирайки двумесечния срок – предложение първо от разпоредбата. Според адвоката, срокът е изтекъл на 22.05.2019 г., а като процесуално нарушение се счита и това, че дисциплинарнонаказващият орган е следвало да спре дисциплинарното производство, на основание чл. 54, ал. 1 АПК, но не сочи конкретно основание от изброените общо шест хипотези.

Разпоредбата на чл. 94, ал. 1 ЗДСл. указва, че „дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му“, като сроковете са преклузивни, а неспазването им погасява правото на административния орган да наложи дисциплинарно наказание. Утвърдено е в съдебната практика разбирането, че по смисъла на чл. 94, ал. 1, предл. първо ЗДСл. нарушението следва да се счита за открито към датата, когато всички материали по дисциплинарната преписка, заедно с решението на дисциплинарния съвет са предоставени на наказващия административен орган, на когото принадлежи

окончателната преценка, дали да наложи дисциплинарно наказание. За дата на откриване на дисциплинарното нарушение Съдът, в полза на жалбоподателя приема датата, на която е изготвена заповедта за образуване на дисциплинарно производство – 22.03.2019 г. След 22.05.2019 г. обаче, не е преклудирана възможността за налагане на дисциплинарното наказание, както счита адвокат К.. Това е така, защото, от една страна заповедта е издадена в едногодишен срок, считано от 22.03.2019 г., а именно – на 19.03.2020 г. Двумесечният срок по чл. 94, ал. 1 ЗДСл. се включва в крайния, едногодишен срок. От друга страна, нормата на ал. 3, чл. 94 ЗДСл. уточнява, че сроковете по ал. 1 не текат, когато служителът е в законоустановен отпуск. За такъв се счита и отпускът за временна нетрудоспособност. Ответникът е представил писмени доказателства, че за периода от 27.03.2019 г., до 07.02.2020 г. (десет месеца и 10 дни) жалбоподателят С. М. е ползвала отпуск по болест, с оглед на което срокът по ал. 1 на чл. 94 е спрял да тече именно от 27.03.2019 г., т.е. – от 22.03.2019 г., когато е образувано дисциплинарното производство, до 27.03.2019 г. са изтекли пет дни, а от 08.02.2020 г., до издаването на процесната заповед (19.03.2020 г.) са изтекли още 41 дни, или общо – 46 дни. С други думи, Заповед № РД -16-003/19.03.2020 г. е издадена и в двумесечния срок по чл. 94, ал. 1, предл. второ ЗДСл.

Неоснователно адвокат К. счита за съществено процесуално нарушение (определено от нея като „нарушаване на съдопроизводствените правила) невръчването на жалбоподателя М., на докладната записка (л. 36 от делото) от началника на Отдел „ПНО“ М. А.. Дори да бъде прието, че тази докладна записка не е била известна на М., преди дисциплинарният съвет да изготви решението си, това не може да бъде прието като съществено нарушаване на административнопроизводствените правила, понеже не се е отразило на правото на защита. Докладната записка е представена по делото от страна на ответника, като част от административната преписка, следователно е била на разположение на защитата.

В заключение - Заповед № РД-16-003/19.03.2020 г. е издадена от компетентен административен орган, който се е съобразил изцяло с установените със ЗДСл. административнопроизводствени правила (чл.чл. 91-94, чл. 96 ЗДСл.) и с целта на същия закон. Заповедта е мотивирана изключително подробно и изчерпателно, и изцяло съответства на изискванията за форма и съдържание – чл. 97, ал. 1 ЗДСл.

Отхвърлянето на жалбата определя като основателна претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 100 лева.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на С. А. М., против издадената от началника на Дирекция за национален строителен контрол ЗАПОВЕД № РД-16-003/19.03.2020 г., с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „понижение в по – долен ранг, за срок от една година“.

ОСЪЖДА С. А. М., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Дирекция за национален строителен контрол юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: